

Nick Perumov

Svärdens väktare 7.

Nekromantikerns
ensamhet · II

*Översättning från ryska
Britt-Marie Ingdén-Ringselle*

COLT SO MMXI

Persongalleri

© Nick Perumov 2003
Ersatz, Stockholm 2011

Originalalets titel *Одиночество мага 2*
Översättning från ryska
Britt-Marie Ingdén-Ringselle
Redaktörer Anna Bengtsson & Ola Wallin
Korrekturläsare Ola Wallin
Omslag Peter Bergting & Ersatz
Omslagsillustration & karta Peter Bergting
Grafisk form inlaga Christer Jonson
Sättning Ola Wallin
Tryckt hos Livonia Print, Lettland 2011

ISBN 978-91-86437-08-4

Av Nick Perumov har tidigare utgivits (på Ersatz):

SVÄRDENS VÅKTARE 1: *Diamantsvärdet och Träsvärdet 1* (2006)
SVÄRDENS VÅKTARE 2: *Diamantsvärdet och Träsvärdet 2* (2007)
SVÄRDENS VÅKTARE 3: *Nekromantikerns födelse* (2008)
SVÄRDENS VÅKTARE 4: *Nekromantikerns irrfärder* (2008)
SVÄRDENS VÅKTARE 5: *Nekromantikerns flykt* (2009)
SVÄRDENS VÅKTARE 6: *Nekromantikerns ensamhet 1* (2010)
MÖRKRETS RING 1: *Alvklingan* (2010)

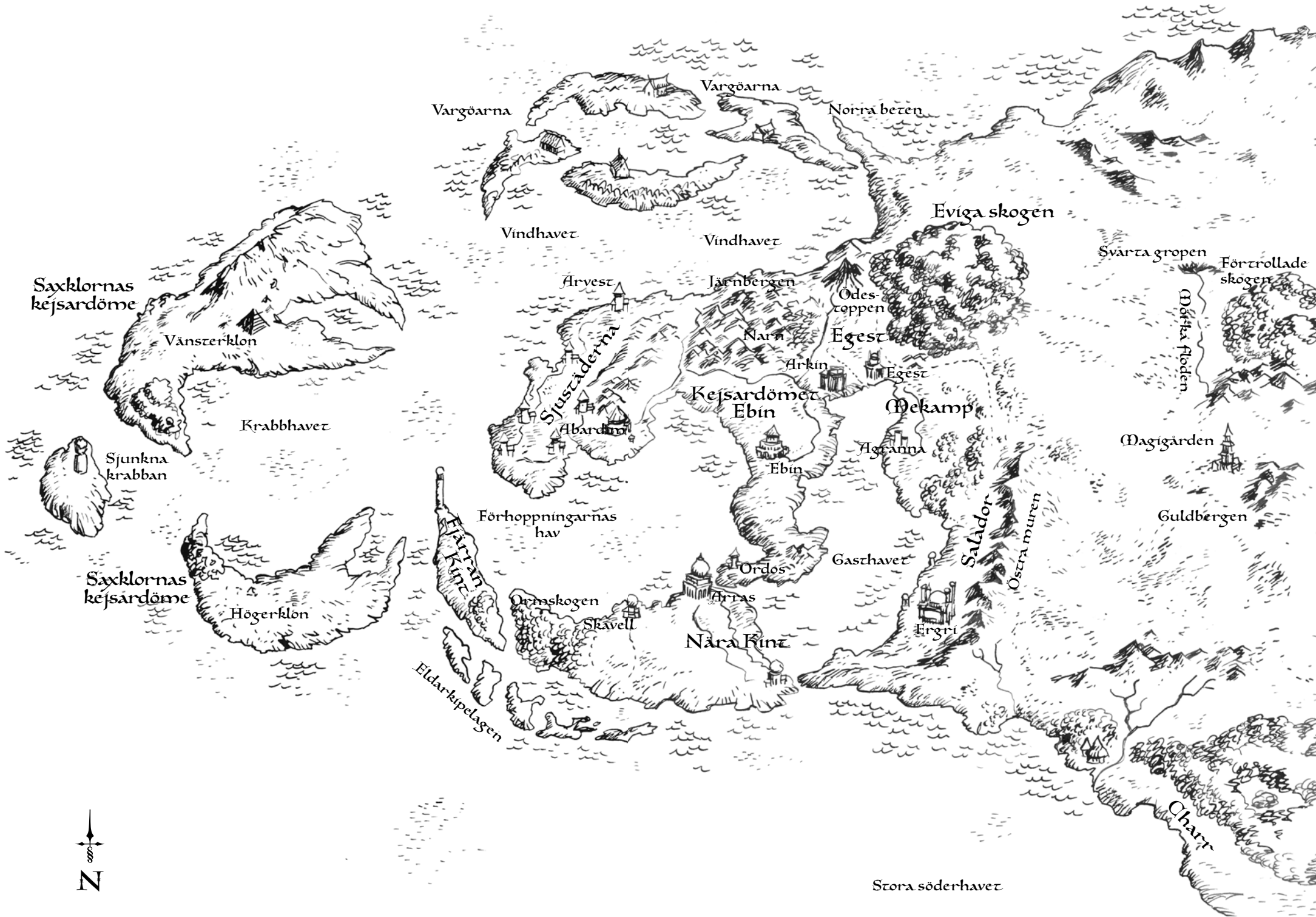
Coltso är ett imprint till Ersatz

www.coltso.se
www.ersatz.se
www.perumov.com

Agata, alias Seamni, alias Thaide, f. d. dankerslavinna, träsvärdet Immeltorns första bärare och dankernas Orakel; kejsarens älskade som rövades bort av Vita vålnaden.
Aneto, mäktig vitmagiker, rektor för Akademien för högre magi i Ordos.
Claudius, Första legionens anförare, kejsardömetns andre man.
Daenur, svartmagiker och Fess lärare vid Akademien för högre magi.
Efram, en vampyr som kejsaren mötte i ett träsk i Eval, tillhör Nattens folk och antagligen det sista levande ögonvittnet från forntidens krig.
Egmont, stridsmagiker från Dalen, en av Klara Kummels färdkamrater.
Evis Emplada, stridsmagiker från Dalen, Klara Kummels färdkamrat.
Fader Eilau, inkvisitor i Arvest, motståndare till Fess.
Evengar av Salador, även känd som *Saladoréen*, legendarisk svartmagiker och författare till den bannlysta traktaten *Om livet bortom döden*.
Fejruz, pojke från Salador. Anhängare till Saladoréen och medlem i *Alderkvinnans* cell.
Fess, magiker från Dalen. Hoppade av sina studier för att bli legoknekt hos Grå förbundet i Melinvärlden, sedermera rådgivare åt kejsaren. Kastades ut ur Melinvärlden och hamnar i Eval, med raderat minne. Blir nekromantiker – en svartmagiker med makt över odöda – efter studier vid Akademien för högre magi i Ordos.
Ebeneser Jals, ljusmagiker som llerat sig med Fess. Trots sin ångerfullhet avrättades han av Inkquisitionen genom »snabb styckning«.
Kattugglan, Fess namn i Eval.
Kejsaren, enväldig härskare över kejsardömet Melin.
Kitsum, legoknekt från Grå förbundet, maskerad till clown.

Ignatius Kopper, Dalens mäktige ärke-
magiker.
Klara Kummel, en mäktig trollkvinna från magikernas Dal, legoknekt och Stridsmagikergilletts inofficiella överhuvud och Fess gamla lärarinna.
Kerr Laeda, namnet på Fess hemma i Dalen.
Lokatten, tempelväkterska och färdkamrat till Fess; av okänt ursprung.
Fader Mark, Inkquisitionens överhuvud i Egest.
Megana, härskarinnna över Magigården och Frälsarens ivriga anhängare.
Melvill, äldre stridsmagiker från Dalen, Klara Kummels färdkamrat.
Irene Meskot, trollkvinna från Dalen och erfaren helerska. Sedan länge en av Klara Kummels rivaler.
Pradd, en orch, följeslagare till Fess, vän med gnomen Sugutor.
Rajna, legoknekt och valkyria, vakt i Dalens väktarstyrka, Klara Kummels gamla vapensyster.
Saladoréen, se *Evengar av Salador*.
Sezjes, magiker från Melinvärlden, ledare för en av Regnbågens mäktigaste ordnar.
Silvia, ung flicka och magiker i Röda arken i Melinvärlden. Utsänd av Ignatius Kopper med uppdraget att undanröja Klara Kummel, som fallit i onåd hos ärkemagikern.
Sugutor, en gnom, följeslagare till Fess, vän med orchen Pradd.
Tavi, uppfostrad av de friborna, vandrande krigerska och trollkvinna från Melinvärlden. Sökte efter diamantsvärdet Dragnir tillsammans med gnomen Sidri Dromarong på uppdrag av gnomernas Stentron.
Vejde, alvernas drottning i Eviga skogen.
Alderkvinnan, anhängare till Saladoréen och ledare för en underjordisk cell i Salador. Av hög börd med okända rötter.

Evial

Mellanspel IX.

EFTER mötet med grottans väktare hade Klara slutit sig inom sitt skal. Den förbannade varelsen hade rätt, och nu plågades stridskvinnan av den envetna, påträngande frågan: Tänk om...? Tänk om hennes försvunne vän och den gåtfulla varelsen i grottorna under Ödestoppen, okänt hur och varför, en gång i tiden hade varit i Magikernas Dal? Förnuftet vägrade att tro det, men hjärtat... hjärtat ville ju så gärna tro. I så fall vore det ännu värre – då hade han övergett henne som en älskarinna han tröttnat på och gett sig i väg på ett mycket viktigt uppdrag *för män*. Och kvinnan måste stanna hemma och vänta, tvätta kläder, laga mat, uppfostrarna barnen – medan de trögtänkta klant-skallarna »räddar världarna«, eller rättare sagt, utsätter desamma för sådana tråkigheter att kvinnorna måste komma och städa upp efter dem, sedan de i all hast har torkat av sig om händerna på förklädet utan att ens hinna hänga tillbaka spiskroken på sin plats.

Så gick hon och grälade för sig själv, oförmögen att komma till klarhet med vad hon borde göra härnäst och vilka slutsatser hon kunde dra av det gåtfulla mötet i underjorden, som till och med hade fått henne att glömma Kerr och Svärden för en stund.

Rajna iakttog uppmärksamt fröken Klara, men sade ingenting, och stridsmagikern var tacksam för hennes förstående tystnad, som värmdes mer än alla tänkbara ord.

Klaras trupp tog sig fram över Egests snötäckta slättland. Sanningen att säga reste de faktiskt ganska komfortabelt. De lokala härskarna, alla dessa grevar, markiser och baroner, visade skyndsamt sin vördnad så snart de fått bud om de berömda och mäktiga personernas ankomst. De övernattade i slott, i uppvärmda gemak och riktiga sängar. Det var inte tal om att sova under bar himmel i kylan.

Aneto och Megana tillbringade kvällarna med ändlösa verbala bataljer om vem »fröken Klara« egentligen hade mött, varifrån varelsen hade kommit och om han hade något att göra med de Kraftcentra som varje någorlunda mäktig trollkarl i Eviol kände till.

10 Resten av Klaras trupp hade däremot rätt tråkigt. Tavi, själv långt ifrån en oäven trollkvinna, Kitsum, vars oansenliga yttre dolde mer än en före detta Grå förbundsspion från Melin, ja, till och med Rajna – alla verkade ganska nedstämda. Den långa vandringen, den obegriplige Förintaren, som de inte hade sett röken av... Deras anförare, Klara, verkade ingalunda ha bråttom att uppfylla avtalet som hade slutits i Mellanverkligheten. Hon tog i varje fall inga synbara steg i den riktningen.

Visserligen blev Rajna lite upplivad emellanåt, då hon plötsligt grep efter sitt svärd och meddelade att någon följde efter dem. Klara gjorde en noggrann kontroll, men varje gång utan resultat, till trupps stora besvikelse, då den längtade efter en rejäl strid.

... Färden genom det vintriga Mekamp var snart avklarad. Mestadels red de, ibland åkte de släde. Egest lämnade de därhän, staden där magikergillet hävdade att en genombrytning av Mörkret hade ägt rum, men snart upphört »av sig själv«, som det stod i meddelandet som hade skickats genom kristallen. Återigen grälade Aneto och Megana sig hesa: Vad betydde det här, hur kunde »Mörkrets genombrott«, som både Ordos och Magigården väntat på så länge och skickat sina observatörer till världens ände för att samla kunskaper om, bara upphöra av sig själv?

... De hade just korsat Mekamps gräns när kristallen kom med nyheter, som fick hela truppen att haja till.

Förintaren hade dykt upp i en annan stad.

»Igen!« utbrast Megana och slog ihop händerna. »Vad har han där att göra?!«

»Här står det ju klart och tydligt«, svarade Aneto. »Han försökte befria alvflickor som sålts som slavar till Salador.«

»Jag sa ju att det är Vejde som ligger bakom alltihop! Den token verkar tro att hon kan få över Förintaren på sin sida!«

»Jag skulle nog inte vara så kategorisk.« Aneto skakade på huvudet. »Vi vet inte vilken makt Mörkret har över Förintarens själ och förnuft, och vi vet ju inte om han har blivit Förintaren ännu.«

»Och när vi får vetskap är det för sent«, sade Megana dystert.

»Jag menade – i vilken grad han har blivit Förintaren«, rättade sig den vite magikern.

»Och hur mäter du den 'graden'?« Magigårdens härskarinna gick genast till attack. »Med alkemistiska mått?«

Klara rynkade trött pannan. Det fruktlösa tjafsandet började gå henne på nerverna. Vad spelade det för roll varför Kerr hade kommit till – vad hette staden nu igen? – Agranna. Då var det betydligt viktigare att få veta hur det var med honom nu, om det fortfarande var möjligt att rädda hans själ eller om hon måste bita ihop och förtränga att det var hennes enda väninnas brorson som stod framför henne, och helt enkelt döda honom som ett rovdjur, utan vrede, men med tungt hjärta. Döda honom, om hon förstod att sjukdomen var alltför långt framskriden och att Mörkret här (det vill säga Ondskan) slutgiltigt tagit makten över honom?

Efter händelserna i Agranna förlorade Aneto och Megana fullständigt tålamodet och drev på truppen. De hetsade gästgivarerna och poststationsföreståndarna så att de kom fram till Agranna på bara fyra dagar. I staden vimlade det av trupper som verkade ha kommit från hela Mekamp: hemvärn från grannstäderna, svarta hundranden från landsbygden, legosoldater från Mekampstappen och, naturligtvis, Inkvisitionen.

Inkvisitorer, inkvisitorer, inkvisitorer. Överallt grå slängkappor med den blodiga knytnäven som snokade runt i staden och ställde en massa frågor, okänt om vad.

»Nästan hela Eviol verkar ha kommit hit«, sade Megana och rynkade ögonbrynen. »I varje fall hela Arkin, bortsett från Hans helighet...«

»Och vad har vi här att göra?« sade Klara med illa dold irritation. »Vi ska väl inte behöva komma med några förklaringar och ursäkter inför några... inkvisitorer?«

Bakom stridsmagikern morrade Rajna, som vore hon redo att slåss som en panter.

»Nej.« Megana tog inte strid. »Vi måste bara hitta spåret efter Förintaren och så fort som möjligt bege oss vidare. Fröken Klara har helt rätt – vi ska inte nedlåta oss till några förklaringar. Jag hyser den största och uppriktigaste vördnad för Frälsaren, men Frälsaren är långtifrån samma sak som hans emellanåt alltför nitiska tjänare.«

Klara nickade tyst.

Mekampsoldater spärrade vägen för dem. Hela staden var full av slagbommar, men det var obegripligt vem de jagade – Förintaren hade ju lämnat staden för flera dagar sedan.

»Vad gör du, din dumskalle«, frågade Megana med storslaget förakt en tiomannahövding i pälsjacka och pälsmössa – uppenbarligen en legoknekt från stäppen. »Ser du inte vem som står framför dig?«

»Visst gör jag det.« Stäppmannen log brett. »Ett fruntimmer. Passersedeln, tack.«

Megana bleknade. Aneto verkade klart road. I de avlägsna stäppmarkerna betraktade man tydligt Magigården och dess härskarinna som amsagor.

»Du ska allt få se på 'fruntimmer'«, väste trollkvinnan och snärtade till med handen. Klara kände en rejäl Kraftstöt – Megana var skicklig.

Från den grå vinterhimlen, varifrån det emellanåt föll snöblandat regn, skar plötsligt en blix. Hela gatan lystes upp av ett bländvitt sken. En förgrenad eldpiska snärtade till tiomannahövdingen, men i stället för att förvandla honom till en handfull aska var det bara pälsmössan som började brinna.

Soldaterna ryggade tillbaka och höll upp sina korta spjut. Några blev så rädda att de föll ner på knä. En av dem var tiomannahövdingen, som febrilt rabblade osammanhängande ursäkter och böner om vartannat.

Megana gick belåten därifrån, utan att vända på huvudet.

Men hur skräckslagen tiomannahövdingen än var lyckades han ändå underrätta *vederbörlig instans*, för bara tre kvarter senare väntade Klara och hennes följeslagare ett betydligt allvarligare mottagande.

Grårockarna. Inkvisitorer, legosoldater, pikenerare, bågskyttar. Lite av varje. Klara såg sig omkring – deras trupp hade snabbt och utan vidare blivit omringad.

Rajna log blodtörstigt och drog sitt svärd. Den tappra valkyrian var genast beredd.

Inte heller Aneto och Megana var så lättskrämda. Den vita magikern flyttade demonstrativt över sin stav från den ena handen till den andra, och genast började vinden tjuta över hustaken. Megana ställde sig bredvid, log hånfullt och gnuggade händerna, som om hon såg fram emot något roligt.

Klaras trupp ställde sig på linje. Kitsum skakade på händerna, likt en organist inför en krävande konsert. Den gamle clownen

hade redan gripit sin »snara«, vars diamantråd kunde skära igenom härdat stål. Tavi lade händerna på sabelfästena.

Aneto harklade sig och tog till orda.

»Ärade herrskap! Får jag kanske be om en liten förklaring till orsaken bakom detta besynnerliga mottagande? Om ni inte vet vem som frågar, så heter jag Aneto, rektor för Akademien för högre magi i Ordos, och damen här är den vördnadsvärda Megana, härskarinna över Magigården och Vita rådets stöttepelare. Jag hoppas att vi kan reda ut detta lilla missförstånd?«

»Det kan vi, hedervärde Aneto, det kan vi«, hördes till svar.

Ur leden av tigande soldater i grått klev det fram en inkvisitor, uppenbarligen av högre rang. Den vita prästskruden lyste, som om den inte visste av den blöta vintersörjans blandning av smuts och snöslask.

»Vördige fader Titus.« Aneto bugade lätt. Megana följde hans exempel. Ingen av dem skyndade sig att be om hans välsignelse, vilket vem som helst av den sanna Kyrkans godhjärtade barn inte skulle ha försummat att göra.

»Heliga inkquisitionen, vars ödmjuka tjänare jag har äran att vara, önskar ställa några frågor till er, min herre. Och till er, min nådiga fru. Samt till de okända personerna i ert sällskap.« Inkvisitorn uttryckte sig högrävande, som om han höll ett anförande i en domstol.

»När började Heliga inkquisitionen utsätta magiker för beväpnade vakter och förhör, i strid med Avtalets alla paragrafer?« utbrast Megana i vredesmod. Visserligen var hon vår Heliga moders rätttroigna dotter, men hon satte sin stolthet som magiker före religionen.

»I samma stund som Ordos stavbärare började hänge sig åt Mörkret«, parerade inkvisitorn. »Dessutom står det klart och tydligt i Avtalet att det endast omfattar dem med examen från Ordos eller Magigården, men inte deras följeslagare.« Inkvisitorn nickade mot Klara och hennes kamrater.

Stridsmagikern tänkte efter. Naturligtvis skulle hon kunna slänga i väg Frälsarens tjänare som kattungar. Om det behövdes skulle hon och hennes trupp kunna förgöra dem alla, utan vidare. Skulle de? Eller borde de avvakta och vinna tid? Det var inte läge att bli osams med den mäktigaste orden i Eviol. . . dessutom var det inte

hennes krig, utan Anetos och Meganas. Det var ovärdigt en stridsmagiker från Dalen att utsätta någon annan än sig själv för fara. . .

»Vad Mörkrets tjänst beträffar så måste det bevisas, min vördige.« Aneto skakade artigt på huvudet. »Jag och vördnadsvärda Megana respekterar Avtalet. Vi accepterade domen mot stackars Jals. Men nu börjar jag tvivla. Jag undrar om inte de heliga bröderna bara söker en trovärdig förevändning för att bryta Avtalet, underkupa alla fria magiker och ta makten över hela Eviol!«

Soldaterna teg, men Klara kände att Anetos ord inte lämnade någon oberörd. Det var inte alla i fiendens led som var fanatiker, det vill säga inkvisitorer, somliga var bara meniga soldater, lejda av de heliga bröderna.

»Det är bäst att inte diskutera sådana frågor här på gatan«, sade Titus och log inställsamt. Klara studerade honom ingående. Han var lång och välbyggd, man kunde rentav säga att han var ståtlig, men blicken var tom sånär som på den fanatiska eld som brann i den. Han var den farligaste av alla som stod i gatukorsningen, trots att han var obeväpnad.

»O ja«, nickade Aneto. »Det är mig en stor glädje att invitera vördade fader Titus till Akademien som anförtrotts i min vård. Där kan vi, i lugn och ro, föra långa samtal kring alla frågor som intresserar de heliga bröderna. Men låt oss passera nu, vi har ett viktigt och brådskande ärende som inte kan skjutas upp.«

»Det är just ert ärende som Heliga tronen skulle vilja veta lite mer om«, sade inkvisitorn orubbligt. »Därför ber jag er att följa mig. . . Och ni behöver inte blixtra så med ögonen, högt aktade fru Morgana – som Heliga moderns goda dotter följer ni naturligtvis med den som enbart utför Hans helighet Arkins ärkeprelats vilja. Jag menar förstås att ni ska följa med frivilligt. . . « Han log, bugade lätt, och armborstskyttarna höjde samfällt sina vapen och siktede på den lilla truppen. »Vi vill inte bli osams med vare sig Ordos eller Magigården, men å Eviols vägnar är vi, om så krävs, redo att bryta alla slags avtal. Ty dessa soldaters liv«, inkvisitorn svepte dramatiskt med handen över ledet av soldater, »deras hustrurs och barns liv, deras fäders och mödrars liv, beror nu på hur snabbt Heliga inkvisitionen kan hejda. . . det som måste hejdas.«

Klara steg fram och ställde sig bredvid Aneto. Det började lukta blod, något som stridsmagikern inte alls var ute efter.

»Skyttar, lediga!« befallde Klara så auktoritärt och övertygande att några armborstskyttar blev förvirrade och faktiskt sänkte sina vapen. »Krigare, ingen är i behov av en meningslös strid. Jag vill inte göra era hustrur till änkor och era barn faderlösa. Vi har ingen orsak att vara fiender. Ni väljer själva, men jag varnar er – den som vågar höja handen mot mina kamrater kommer att få plikta för det. Med sitt eget liv. Tror ni mig inte? Se här!«

Klara behövde inga gester och ord. Hon grimaserade av smärta och slaget kom blixtnsnabbt – ett tiotal sköldar flög som spån ur väktarnas händer, järnet sprack, förvreds och borrhade sig djupt ner i gatstenen.

»Nästa gång siktar jag inte på sköldarna!« skrek trollkvinnan och dämpade smärtan med vrede. »Tänk er för ett par gånger innan ni lyder vettlösa befallningar!«

Soldaterna retirerade. Klara drog sin rubinklinga, högg i kors framför sig och värjan lämnade efter sig ett scharlakansrött eldspår i luften.

»Jag har inget otalt med er! Låt oss passera!« skrek trollkvinnan ursinnigt.

»Lyssna inte på henne!« vrålade Titus. »Vår Heliga moders goda barn, detta är inte en människa, det är en mörkervarelse i falsk skepnad – hugg ner henne, slå henne, skjut henne! Alla som stupar kommer genast till Frälsarens tron och får stanna hos honom i evigheters evighet, och Han kommer att förlåta alla era synder, både avsiktliga och oavsiktliga!«

Ledet av inkvisitorer sviktade. Klara såg att hälften av soldaterna, de med vanliga uniformer under de grå slängkapporna, drog sig tillbaka. Tydligt brann de inte av önskan att strida mot den fruktansvärda trollkvinnan.

Rajna ställde sig bredvid Klara. Valkyrian svingade sitt svärd över huvudet och hade ett så kusligt ansiktsuttryck att några gråklädda genast glömde alla order och bestraffningen för ordervägran. Säkert ett dussin soldater kastade sina vapen till marken och slet av sig de grå slängkapporna när de tog till flykten – de hade fattat rätt beslut, om än inte det tappreste.

»Vänta ett slag!« ropade Megana och ställde sig mellan Klara och ledet av tvekande grårockar. »Fröken Klara! Vördade Titus! Ingen här vill ha något bråk, och än mindre något blod. Ni ville

samtala med oss? Utmärkt, låt oss gå till 'Agrannas stolthet' för en pratstund. Blir det bra?»

16 Inkvisitorn blev fundersam. Ja, han var en inbiten fanatiker och en liten blixtn fick honom inte att tvivla på sin sak, men nu hade han en order att utföra och kunde inte bara gå och dö, med eller utan ära.

»Jag kommer inte ensam«, meddelade Titus högdraget. »Det kommer fler heliga bröder, och det från självaste Arkin!«

»Vi gläder oss alltid åt samtal med Frälsarens sanna tjänare«, sade Megana och sprack upp i ett föga älskvärt och uppriktigt leende. »Det har ni mitt ord på, ers vördighet. Vi beger oss till hotell 'Agrannas stolthet', där väntar vi på er.«

Titus bugade sig abrupt och beordrade sin tämligen bleknosiga trupp att lämna väg.

Rajna suckade besviket och körde klingan i skidan med en enda rörelse.

»Tack, fröken Klara«, sade Aneto och bugade sig höviskt för stridsmagikern. »Jag måste ärligt tillstå att varken jag eller Megana skulle ha löst frågan på det viset. Hur man än vrider och vänder på saken försöker vi leva i fred. Och avtalet...«

»... behöver man bara följa om det verkligen är ett avtal«, invände Klara. »Det verkar som om de heliga bröderna har börjat strunta både i avtalets anda och bokstav.«

Megana suckade tungt.

»Ack, fröken Klara. Förintaren har tydligen fått Arkin att tappa koncepterna fullständigt, om de vågar sig på något liknande.«

»De hade ändå inte kunnat göra något«, sade Klara. »Vi skulle ha plattat till dem och kavlat ut dem över gatan som köttfärspioger.«

»Det betvivlar jag inte«, nickade Aneto. »Ingenting hotade oss tre eller era följeslagare, hedervärda Klara. Men om Akademiens rektor och Magigårdens härskarinna hade råkat i öppen konflikt med de heliga bröderna...«

»Hur hade det gått då för Evals alla mindre mäktiga trollkarlar?« hakade Megana på. »Jag fruktar att många hade fått dela den arme Ebenesers öde...«

Anetos vanligtvis lugna, älskvärda leende förbyttes i en svårmodig min och det ryckte i hans kind.

»Du har rätt, Megana«, muttrade han. »Hur ogärna jag än vill medge det.«

»Varför det?« Valkyrian blandade sig plötsligt i samtalet. »Låt oss krossa de grå, så snabbt som möjligt! Jag hjälper gärna till.«

»Jag är med«, log Kitsum, medan Tavi bara nickade tyst.

»När började tjänare blanda sig i herrskapets samtal?« väste Megana och gav Rajna en allt annat än vänlig blick.

Rajna bara log till svar och såg högdraget på trollkvinnan som rodnade av ilska. Klara förstod henne – det var ju direkt löjligt att Megana från provinsen vågade höja rösten mot en av de få i Ordningen som har upplevt universums alla Tre epoker*! Det var omöjligt att uppskatta hur många tusen år valkyrian hade levt. Hon var den sista stridskvinnan från Asgård och tiden hade ingen makt över henne, den bara rann förbi utan att påverka valkyrian. Och vad var Megana jämfört med den som levt i tusentals år? Fast hade inte Klara själv begått samma misstag? Ibland frågade hon sig varför valkyrian gick med på att kalla henne »fröken Klara«, nästan som om Klara vore hennes härskarinna?

»Megana, vakta din tunga, Megana!« blandade sig Aneto skyndsamt i. Återigen log han behagligt. »Ser du inte att hedervärda Rajna ingalunda är någon tjänarinna? Vad tog det åt dig? Mina ursäkter, tappra stridskvinna.« Aneto bugade sig för valkyrian. »Jag ber er att inte ta illa upp. Det kan hända oss alla att vi i stundens hetta säger saker som vi sedan ångrar. För visst ångrar vi oss, inte sant, Megana?« Han såg menande på Magigårdens härskarinna.

Hon hade hunnit lugna ner sig.

»Jag ber om ursäkt«, muttrade hon utan att se på valkyrian som fortfarande log. »Jag har haft... en ansträngande dag.«

»O, absolut«, svarade Rajna älskvärt. »Det har varit en ansträngande dag för oss alla. Och jag är rädd att kvällen kommer att bli ännu mer ansträngande. Var ligger den där 'Stoltheten'? Jag skulle gärna ta en titt på den i förväg för att övertyga mig om att inga

* Första epoken inleddes med världens skapelse och avslutades med Borghildslaget (se *Gudarnas undergång*), där De uråldriga gudarna stupade (bland annat Gamle Chroft). Andra epoken tillhörde De unga gudarna och avslutades med att de störtades efter Hedins och Rakots uppror. Tredje epoken var De nya gudarnas och pågick fortfarande vid tiden för de här beskrivna händelserna.

glada överraskningar väntar oss där.« Hon gjorde en blodtörstig grimas.

»Jag är full av medkänsla med alla som vågar sig på ett bakhåll«, sade Aneto utan skuggan av ett leende.

18 »Sannerligen«, muttrade Megana på sin kant.

»Agrannas stolthet« var ett lyxhotell mitt i staden. Det omgavs av adelshus och det välbärgade första köpmannagillet, och tog endast emot utvalda gäster. Uppassarna i entrén svimmade nästan när de fick syn på den store magikern Aneto, herr rektorn för Akademien i Ordos, i egen hög person! En av dem skyndade sig att öppna dörren, medan den andre rusade i väg för att underrätta värden.

Det blev en oerhörd uppståndelse. Visst hade »Agrannas stolthet« haft hedersgäster förut, men något liknande hade aldrig utspelat sig innanför dess väggar. Klara var uppenbart road av kockens bleka uppsyn, då värden, vars ansikte tvärtom var rött som en nykokt kräfte, viskande gav honom sina instruktioner, samtidigt som han då och då (säkert för att ge tyngd åt det sagda) placerade sin håriga labb precis under dennes näsa.

Med uttråkad röst begärde Megana de bästa rummen åt alla, avskild matsal, specialmeny, och så vidare, och så vidare.

När alla slutligen hade installerat sig samlade Klara sitt eget hemliga råd. Kring rummet upprättade hon ogenomträngliga magiska skydd, tillräckligt kraftiga för att utestänga Iréne Meskott eller andra före detta kamrater i stridsmagikernas gille, eftersom hon inte ville ta några risker med Evialtrollkarlarnas eventuella »okunighet«. Efter besöket i grottorna under Ödestoppen var hon beredd på allt. Hon vidtog till och med särskilda åtgärder för att ingen skulle upptäcka hennes besvärjelse. Ett övermåttan nyfiket öra, som bestämt sig för att lyssna genom nyckelhålet, skulle inifrån rummet höra ett helt ointressant och meningslöst samtal. Det pratades om gropar, djupa hjulspår, den usla soppan på den förra gästgivargården och en tappad hästsko, som tvingat dem att stan- na för natten. Och inga som helst spår av trolldom. Om Megana skulle få för sig att lyssna, så fick hon väl göra det.

De satt på en mjuk, tjock matta framför en öppen spis med en sprakande brasa. Kitsum smuttade lycksaligt på sin glögg. Tavi gjorde rättvisa åt en mör stäppripa. Rajna drack bara öl, precis som det anstår en stridskvinna.

Klara fick inte ner en bit.

»Mina vänner.« Hon började trevande och fann bara med svårighet orden. »Mina vänner, jag känner mig skyldig inför er. Spåret efter Svärden ledde oss till den här världen, men jag varken vill eller kan dra in er i ett vanvettigt krig mot hela Eviol. Det var ett misstag att slå följe med Eviats trollkarlar. De försöker utnyttja oss för sina egna intressen. Förintaren... först trodde jag att det bara var en saga. Men nu, efter Egest och Agranna, tror jag inte det längre. Vi kommer att tvingas in i kriget...« Klara tappade tråden. Hon insåg att alltihop lät konstigt och att hon hoppade från det ena till det andra. Men det viktigaste var ändå att hon kände sig skyldig inför de tre som blivit hennes närmaste och numera hennes enda kamrater. Hon ville säga att det varit ett misstag att leda dem hit. Att de inte hade med hela den här historien att göra. Konflikten mellan Evialmagikerna och Inkquisitionen kunde få hela världen att vända sig mot dem. Att hon, stridsmagikern från Dalen, först helt nyligen, nere i de underjordiska grottorna, ansikte mot ansikte med... med... hade insett att hon inte hade rätt att så lättsinnigt fatta beslut å andras vägnar. För att nå denna inte alltför komplicerade insikt hade hon behövt se sin enda förlorade kärlek i ögonen, för att förstå hur fruktansvärt ensam hon var och hur tomt livet var för en stridsmagiker som aldrig hade kämpat för *sitt* hem och *sitt* land.

Så gick det, tänkte Klara förvirrat. Jag ville samla till rådslag, i stället blev det ett slags bikt.

»Fröken.« Rajna ställde ner sin öl och såg Klara i ögonen, likt en mor som försöker uppmuntra sin bedrövade dotter. Och den blicken var äkta... till skillnad från »fröken«. »Fröken Klara behöver inte plåga sig själv. En stridsmagiker skiljer sig från alla andra genom sin förmåga att förklara det mest vansinniga ändamål för sina soldater. Vi följde dig därför att du kunde förklara det vansinniga ändamålet för oss. Vi håller hela världens öde i vår hand, och kanske mer än så. Vi har inte många nöjen i det här livet, fröken. Jag vet... stridskvinnans hjärta tar inte miste: vi står inför ett krig, ett riktigt krig, som kommer att få alla våra tidigare äventyr att framstå som rena barnleken. Och jag misstänker att *det* kriget inte kommer att bryta ut mellan världarna eller någonstans under en främmande sol. Utan här, i Eviol. Och jag svär vid Odens arm-

band att dessa två har förtjänat att få strida tillsammans med oss och efteråt kunna betrakta Dalen som sitt hem. Om de inte har annat för sig i Melin förstås. « Rajna kastade en snabb blick på Tavi och Kitsum. » Vi kommer att behöva alla krafter vi har. Särskilt 20 som jag fruktar att vi kommer att möta vår gamla fiende. « Valkyrian log. » Vi har redan slagits mot honom . . . för länge sedan, men i det här livet . . . i Asgård. Så vi tar bara igen oss här, fröken Klara. Vi uppfyller vårt löfte. Vi följer Svärdens spår. Vi vet varför vi är här och vad vi letar efter. « Plötsligt lutade sig valkyrian fram, ögonen gnistrade. » För första gången har var och en av oss något att strida för. Det känner vi. Och sådant händer. En liten trupp som blöder till döds vid försvaret av en obetydlig kulle eller en bro eller en kvarn, och alla tror att huvudstriden utspelar sig någon annanstans långt därifrån, men efteråt visar det sig att det var just den positionen, den kullen, den bron, den kvarnen, som avgjorde krigets utgång. Jag vet inte hur ni andra känner, men just nu har jag den känslan. Vad tror du, Tavi, lillasyster? Du stred i Melin, du var legosoldat . . . sedan kämpade du och jag sida vid sida mot de bockfotade. Och nu är vi här. Förstår du varför vi har kommit hit och vad vi måste göra? «

» Självklart, storasyster. « Tavi harklade sig. » Visst vet jag det. Svärden, syster. Vi måste inte bara finna dem. Vi måste skydda den här världen. Det är vårt öde, och det har vi accepterat med stolthet och tacksamhet. Jag kan inte se lika långt som du, men jag ser i alla fall – något, det blinda och irrationella Något, som faller ut sina klor, och det är till och med värre än de bockfotade. Dem kunde man åtminstone döda. Men på det som har förskansat sig där borta i väster biter inga svärd. «

» Såvida det inte är Immelstorn eller Dragnir«, inflikade Kitsum plötsligt.

Alla ryckte till.

» Nu förstår jag«, sade valkyrian långsamt. » Det var inte vår vilja och inte ens hans, med vilken vi slöt ett avtal, som ledde oss hit. Det är världen som försvarar sig. Utan att själv veta hur, den bara gör det. Den försvarar sig mot . . . mot ett varigt sår på den egna kroppen. «

» Och vi är botemedlet. « Tavis röst darrade av upphetsning.

» Vi finner Svärden – sedan västerut«, log Kitsum. » Efter avslu-

tat värv kan vi unna oss lite vila. Och vi hittar hem . . . var än hemmet nu finns. I Dalen, i Melin. Eller . . . kanske här rentav. Jag trivs här. Det är inte så illa. Fast de grå måste man förstås ta itu med. «

Klara betraktade sina följeslagare med allt större förvåning. De hade just själva satt upp sitt mål. De litade på henne. Och de var 21 med henne helt och fullt.

Hitta Svärden. Befria den här världen från dess sår. Och därefter, först därefter, kan det bli tal om att uppfylla avtalet med Den fallne. Ty en stridsmagikers ord var, är och förblir viktigare än stridsmagikerns liv.

Och det spelade ingen roll vad Aneto, Megana eller illgärningsmännen i grått som stolt kallade sig inkvisitorer skulle säga, tänka eller göra. Klara Kummel skulle inte skaffa sig Svärden för egen vinning. Utan för hela världens skull.

Därför måste de finna Kerr. Han hade gömt Svärden alldeles för väl. Och det kunde inte uteslutas att han själv var oförmögen att plocka fram dem ur gömman. Då fick hon göra det själv, oavsett hur många hinder som ställde sig i vägen för henne, däribland Ignatius.

Återstod bara att hoppas att alla historier om Kerr och alla rykten om Förintaren inte var annat än just befängda rykten.

Men det gällde att hitta honom först. Att följa spåret. De var nästan i fatt – tack vare en stor portion tur, om man skulle vara ärlig. Som ensamvandrare kunde han i tysthet gå under jorden var som helst i Eviol, försvinna i fjärran okända östern. Vad hade fört honom till Agranna? Vad hade fått honom att för andra gången genomföra samma manöver, som Rajna skulle ha sagt, att ensam bryta in i en stad och av någon outgrundlig anledning ställa till med en massaker?

Det hade hänt något mycket otäckt med pojken Kerr. Och då hade hon, Klara, en stor och personlig räkning att göra upp med detta Mörker, eller vad det nu kallades.

» Mina vänner . . . «, tog Klara till orda och förvånades på nytt över sig själv: orden fastnade i halsen som på en exalterad tonårsflicka. » Mina vänner, ni anar inte hur tacksam jag är för era ord. Ni anar inte . . . och därför är det nog klokast att vi gör så här: vi följer spåret efter Svärden till vägs ände. Jag betvivlar inte att de finns hos Kerr, som man envisas med att kalla Förintaren. Jag betvivlar inte att vi kommer att finna honom. Jag betvivlar inte att

han kommer att ge oss Svärden. Och sedan får vi, hur man nu ska uttrycka det, befria den här världen från smittan som ansätter den. Ja, bränna bort den med eld! Jag tror att jag är tillräckligt stark för att kunna använda Diamantsvärdet och Träsvärdet. Och därefter uppfyller vi vår del av avtalet.«

Tavi, Kitsum och Rajna nickade tyst.

En stund senare hördes en försiktig knackning på dörren. En budbärare från Magigårdens härskarinna meddelade allra ödmjukast den hedervärda fröken Klara att företrädare för Heliga inkvisitionen hade anlänt. De väntade på fröken Klara i den privata salongen.

Rajna vägrade bestämt att låta sin »fröken« gå ensam. När Tavi och Kitsum såg detta reste sig även de.

Den privata salongen i »Agrannas stolthet« var överdådigt inredd. Förgyllda sniderier och karmosinröda äkta mattor. På bordet hade värden dukat fram det bästa huset hade att erbjuda, förstod Klara. En dyrbar servis av rent guld, ingenting av silver eller andra material. Trots att det var vinter låg söta persikor och aprikoser upplagda i en skål.

»De kommer ända från Nära Kint, nerkylda med is«, hördes en inställsam röst bakom Klara, som medveten om sin roll inte ens vände sig om.

Aneto och Megana satt redan vid bordet. Megana trummade irriterat med fingrarna medan rektorn för Akademien var älskvärdheten själv och förde, i väntan på Klara, världsliga samtal med den andra Höga fördragsslutande parten.

Även inkvisitorerna var tre. Alla var till åren komna, grå och magra, utmärklade som gamla vargar. Klara hade bilden klar för sig – före detta legoknektar, slagskämpar, och inte av den sämre sorten. Långt därifrån. Besynnerliga inkvisitorer. Konstigt nog fanns inte hans vördighet Titus med bland dem. Undrar om hans rang var alltför hög eller alltför låg för att delta i förhandlingar?

Inkvisitorn i mitten höjde uttrycksfullt på ögonbrynen när han fick syn på hela truppen bakom Klara.

»Jag kommer inte ensam«, sade Klara.

»Det har vi ingenting emot«, svarade inkvisitorn allvarligt – rösten rasslade som järn. »Men i så fall kallar vi på de våra. Tre man, om den ärade fröken inte har några invändningar.«

»Nej, inga invändningar.« Klara skakade på huvudet.

Den andre inkvisitorn, till vänster, med ett skrovligt ärr över käken, klappade i händerna. I dörröppningen dök tre personer upp utan ett ljud; Klara hann notera en glimt av förvåning i Meganas ögon. Tydligt hade trollkvinnan inte väntat sig ett sådant sällskap här.

En gott och väl sju och en halv fot lång, kraftig grönhyad orch, kinderna prydda av rituella tatueringar och den långa hårtofsen i en besynnerlig fläta, på ryggen ett par svärd, som liknade dem Tavi bar; en kortvuxen gnom, så bredaxlad att han nästan måste tränga sig igenom dörren sidledes; och slutligen en människa, på intet sätt avvikande, utan helt vanlig, med ett blekt, alldagligt utseende. Men en enda blick från hans stålgrå ögon fick Klara att känna sig illa till mods – så tydligt syntes grymheten i dem. Grymheten och lusten att döda. Och därtill med nöje.

En mycket, mycket farlig typ.

Klara kastade en förstulen blick på Kitsum och såg att även den gamle clownen skärskådade nykomlingarna. Han gjorde det ingående och lätt kisande, som om han förberedde sig på att – i enlighet med Grå förbundets gamla traditioner – när som helst tillfoga ett »förebyggande slag«.

Inkvisitorerna hade kallat på sina hundar. Och den som rådde över hundarna. Nu trodde de att de var skyddade. Fast där misstog de sig. Ty de som stod bakom Klara var inga hundar. Inte heller några vargar.

De var hennes vänner.

»Så, ska vi börja?« Inkvisitorn i mitten, som tagit till orda, gnugade frenetiskt händerna. »Låt mig först presentera mig. Mitt namn är Gottlieb, fader Gottlieb, exekutor av första rang...«

»Brennerborgens klosterföreståndare«, svarade Megana med iskall stämma. »Vilket märkligt förhållningssätt av Arkin – som förhandlare skickar man den ökände... ehum... jag vill inte uttrycka mig odiplomatiskt, men...«

»Varför inte?« log fader Gottlieb, som inte verkade ett dugg förolämpad. »Brennerklostret ger Heliga inkvisitionen de bästa krigarna som Evials jordar kan frambringa. Tyvärr är det fortfarande av nöden. Och jag förestår ödmjukt denna Gudi behagliga inrättning... men det kan vi med nöje dryfta en annan gång. Vi

har en mängd frågor som vi gärna skulle få besvarade, herr rektor och min nådiga fru. Och jag förmodar att det är likadant med er. Som ett tecken på vår goda vilja ber jag er att börja.« Gottlieb bugade artigt, men hans iskalla ögon var oavbrutet fixerade vid Klara.

24 Klara och ingen annan. »Herr rektor? Fru Megana? Fröken Klara?«

»De vet redan vad jag heter«, muttrade Klara för sig själv.

»Visst, jag kan börja.« Megana satte upp hakan och mätte Gottlieb med högdragen blick. »Vår första fråga är varför ni hindrar oss på vår väg?«

»I själva verket är det vår viktigaste fråga«, tillade Aneto lågmält. »Övriga frågor är av mer teknisk natur, så att säga.«

Klart och tydligt. De båda Eviagemagikerna hade valt en försiktig taktik. Kanske fanns det en baktanke, men Klara kände att det gällde att gå till attack – och frontalattack. Ännu var ingenting förlorat.

»Ja, en rimlig fråga.« Gottlieb log igen, och Klara frapperades av hur uppriktigt ett fullkomligt lögnaktigt leende kunde verka, trots att det inte dolde annat än hat. »Det är lätt, rentav mycket lätt, att besvara den. Heliga inkquisitionen, som skyddas av Vår moders hand och Frälsarens ekumeniska kyrka, har nåtts av mycket viktiga underrättelser. Källorna har ingen betydelse nu. De går i korthet ut på att Förintaren slutgiltigt har underkastat sig Mörkrets makt. Det sista anfallet mot Agranna utfördes med sådan fanatism och magisk stridskonst av tidigare okänt slag att det vore omöjligt att genomföra ens för den mest vältränade av krigare. Och det säger jag som ansvarig föreståndare för Brennerklostret.« Han log en smula. »Den andra viktiga omständigheten som vi har uppmärksammat är att Förintaren av någon anledning försökte rädda förslavade alvflickor, vilket bevisar att han uppenbarligen står i förbund med Eviga skogens häxa, som kallar sig 'drottning Vejde'.« Gottliebs ansikte vanställdes av vämjelse.

»Högst besynnerligt«, sade Aneto långsamt och med stor förvåning. »Vi har ju alla hört talas om förbundet mellan de heliga bröderna och sommaralverna, er gemensamma sak mot Narns mörkalver...«

»Ingen har upphävt den signerade och sigillförsedda överenskommelsen«, nickade Gottlieb kallt. »Men alverna är mästare på dubbelspel. Det har vi fått klart för oss. Men inte heller vi har något emot att spela.«

»Så intressant, men vad har det med oss att göra?« fråste Megana irriterat. »Har vi kanske spetsiga öron? Eller grönt hår? Ska vi svara för Vejde? Ni förslösar bara er glöd, fader Gottlieb.«

»Vi får väl se«, log inkvisitorn. »Men det handlar om att Förintaren kanske har kommit till insikt om sig själv. Och i så fall måste alla som är redo att bekämpa honom och Västermörkret gå samman. Vi måste glömma alla konflikter och meningsskiljaktigheter.«

»Så ni menar att vi bör ansluta oss till Heliga inkquisitionens led?« kvittrade Megana.

»För tillfället är det Heliga inkquisitionen som har kommit Förintaren närmast«, svarade Gottlieb hånfullt. »Ja, mitt herrskap, de heliga bröderna spårade Förintaren ända till Saladors gräns och vidare. Kan ni skryta med något liknande? Kunde ni upptäcka honom, försvarade ni Agranna mot hans framfart? Så vad är er högt prisade magi då värd?«

»Hm, såvitt jag förstår spärrade de hjältemodiga heliga bröderna vägen för Förintaren i Agranna«, sade Aneto. »Spärrade vägen, och försvarade staden och dess fullständigt oskyldiga invånare... Är det så man bör förstå era ord, vördade fader?«

Gottlieb svarade på det enda sättet som stod honom till buds: genom att helt enkelt ignorera Akademiens rektor.

»På så vis vet Heliga inkquisitionen för närvarande mer om Förintaren än någon annan. Just därför måste alla stödja våra ansträngningar att bevara Eviol i dess nuvarande skick, och inte låta avgrunder av olycka och elände öppna sig!«

»Vilken föreläsning«, muttrade Megana och avbröt inkvisitorn ganska ohövligt. »Jag förstår ändå inte. Anta att Heliga inkquisitionen verkligen vill förena Eviols alla försvarare. Men varför tar man till vapenmakt och hot för denna Gudi behagliga sak?«

»Fader Titus tog kanske i«, medgav Gottlieb och log lika älskvärt som en varg. »Hans misstag har rättats till. Vi sitter ju här och pratar. Det vittnar väl om våra goda avsikter?«

»O, utan tvivel, utan tvivel.« Aneto log igen. »Det finns tillräckligt med bevis på de heliga brödernas goda avsikter.«

»Då har jag sålunda besvarat er första och, om jag inte misstänker mig, viktigaste fråga?« undrade fader Gottlieb och ignorerade på nytt rektorns ironiska underton.

»Nej!« fråste Aneto plötsligt så skarpt och beslutsamt att Klara

håpnade över den plötsliga förändringen. Den alltid så stillsamme och tålmodige herr rektorn verkade med ens beredd att luta sig fram över bordet och ta tag i inkvisitorn. »Nej, vi är inte nöjda. Hittills har vi bara fått höra sagor, ingenting mer. Varför försökte man gripa oss? Vem gav Titus en sådan order? Som inte kan kallas annat än vansinnig, även om den skulle komma från självaste hans höghet ärkeprelaten?!«

De båda inkvisitorerna till höger och vänster om Gottlieb satt som förstelnade, orchen, gnomen och människokrigaren tog ett steg närmare, redo att omedelbart inleda ett annat samtal på svärdens och yxornas språk, som de behärskade betydligt bättre.

Gottlieb förhöll sig lugn som en filbunke. Endast några svettpärlor trängde fram på hans höga panna.

»Jag ska svara, och det blir mitt sista svar innan jag ställer mina egna frågor«, sade inkvisitorn långsamt. »Inom de heliga brödernas led råder oenighet om vilken roll herr Aneto, fru Megana och fröken Klara och hennes trupp spelar i det blodiga skådespelet. Somliga anser att hela historien med Förintaren bara är ett listigt trick av Ordos och Magigården, som utför ett stort experiment, ett experimentens Experiment, med hela Eviol som laboratorium. Somliga anser att Vita rådet sedan länge står i förbund med Västermörkret. Somliga anser att trollkarlarna i hemlighet förbereder sitt uttåg ur Eviol, för den händelse Västermörkret en dag skulle krossa de uppförda barriärerna och översvämma alltjämt fria områden som straff för våra synder enligt Frälsarens vilja. Jag kan avslöja att fader Titus är av den åsikten. Till skillnad från mig. Nu hoppas jag att mitt svar kan betraktas som fullständigt och uttömmande?«

»Utan tvivel, det kan det.« Inte en muskel rörde sig i Anetos ansikte. »Det gör åtminstone anspråk på att vara öppenjärtigt. Gott så. Äntligen medger ni öppet att vi magiker nästan betraktas som skyldiga till dagens elände, och som förrädare till råga på allt. Ingen dålig anledning till förhandlingar... och ännu bättre: till bålet. Kättarbålet. Inte sant, vördade fader?«

»Nu är det min tur att fråga«, invände inkvisitorn. »Så vitt jag minns kom vi överens om det.«

Megana lade sin hand på magikerns axel. »Låt honom fråga, Aneto. Det blir säkert intressant...«

»Heliga inkquisitionens fråga är mycket enkel, och jag hoppas att den kommer att uppfattas rätt.« Gottlieb visade på nytt sitt vargrin som skulle likna ett vänligt leende. »Jag riktar den till en av damerna här.« Han spände blicken i Klara. »Fröken! Vill ni ha godheten att förklara för Heliga inkquisitionen vem jag har äran att tala med och var i all världen ni kommer ifrån? Jag döljer inte att det möjliga svaret på den frågan i högsta grad oroar Heliga tronen.«

Han lutade sig tillbaka i stolen, knäppte händerna och såg menande på Klara. Mer än menande. Den som träffades av denna blick brukade vanligtvis å det plågsammaste upplösas i sina minsta beståndsdelar.

Även Aneto och Megana stirrade på Klara.

»Och varför skulle jag behöva besvara den frågan?« väste stridsmagikern högdraget. »Det vore att underkasta sig och acceptera en förnedrande position. Jag erkänner ingen överhet och tänker inte svara på några frågor. När man bekämpar en gemensam fiende möts man på halva vägen och ställer inga överflödiga frågor. Man gör vad man ska. Och det är allt.«

Gottlieb sneglade än på den tystlåtna inkvisitorn till vänster, än på den lika tystlåtna till höger, och avvaktade. Klaras skarpa svar var en utmaning: antingen svalde han förolämpningen, eller... eller gav tecken åt sina hundar. Tydligt vågade hans vördighet fader Gottlieb inte riktigt bestämma sig för det senare.

»Så betar sig inte pålitliga magiker«, sade inkvisitorn till slut. »Men om vi nu talar om en gemensam uppgift, hur ska vi kunna genomföra den om ni, min fröken, vet allt om mig och jag ingenting om er? Till och med i folksagorna frågar man hjältarna om deras härkomst.«

»Jag har inte och vill inte ha något gemensamt med några sago-hjältar«, fnös Klara.

»Ett inte alltför gynnsamt svar för en önskvärd utgång av förhandlingarna, verkligt inte...« Gottlieb skakade på huvudet. Det verkade som om han började förlora tålmodet. »Ert uppförande väcker våra djupaste misstankar, särskilt vad gäller herr rektorn och fru Megana...«

»Vad gör det för skillnad vem jag är?« Klara böjde sig fram över bordet och såg Gottlieb rakt in i ögonen. Den gamle mördarens tomma vargögon. »Så, ska vi göra gemensam sak?«

»Hur ska jag kunna veta vad ni menar med gemensam?« Inkvisitorn uthärdade hennes blick, men rösten lät plötsligt hesare.

»Därför att annars skulle jag inte finna mig i dina oförskämdheter en enda sekund till, gråkappa«, sade Klara och böjde sig på nytt fram över bordet. »Och i stället göra så här...«

Hon uppfattade ett försök till motstånd, men vad hade en inkvisitor från en liten skruttvärld att sätta emot en stridsmagiker, som var ledare för det äldsta och mäktigaste Gillet i Dalen.

Klaras besvärjelse förvandlade ingenting till aska, ingen eldtromb for genom i luften, ingen kastades till golvet och ingenting gick sönder. Däremot sjönk orchen, gnomen och snart även människan mjukt ner på golvet, utan att ens släppa sina vapen. Ögonblicket därpå hördes deras fridfulla snarkningar.

Fader Gottlieb tappade inte fattningen, detta måste Klara tillstå. Inkvisitorn blinkade bara till.

»Och sedan kan jag göra vad jag vill med er sömntutor.« Klara lade armarna i kors över bröstet. »Om ni var mina fiender, alltså. Räcker det som bevis? Eller vill du se fler? Tro på mitt ord, Gottlieb, de skulle vara lika övertygande.«

Med en blick hejdade Gottlieb sina hantlangare som just tänkte titta till de sovande.

»Om besvärjelsen är utförd av en mästare, så kommer det att dröja innan de vaknar«, sade han högt, utan att slita blicken från Klara. »Heliga tronen vill väldigt gärna veta hur en trollkvinna, som lekande lätt bryter det skydd som våra bästa besvärjare har lagt, plötsligt kan dyka upp hos oss? Min fröken, med tanke på att vi, med era ord, ska göra gemensam sak förmodar jag att det intresset inte kan kallas överdrivet. Eller vad tycker ni?«

Klara teg en stund.

»Vem jag är och vad jag gör här är irrelevant. Jag säger bara att jag är beredd att hjälpa Eviol, att jag vill stoppa Förintaren, att jag vill... vill befria världen från honom för alltid. Det måste räcka. En...« – det var på vippen att hon sade »strids« – »en magikers ord är viktigare än hennes eget liv. Och om ni inte vet det, då har vi ingenting mer att säga varandra.«

»Jag har min egen uppfattning om en magikers ord!« svarade exekutorn skarpt. »Om man kunde lita på magikers ord, så skulle det inte behövas några avtal, präntade på pergament och så vidare.

Evengar Saladoréens historia – har ingen berättat den för er? Stavbärare från Ordosakademien! Examen från Malefistifakulteten! Och hur slutade det?!«

Klara hade givetvis inte en aning om vem Evengar Saladoréen var. Kanske hade han inte ens existerat och de bara testade henne med en av de äldsta försvarsmetoderna. Fast grårockarna vågade nog inte en så grov provokation när Aneto och Megana satt vid samma bord och säkert visste allt om den där Saladoréen.

»Alla svarar inte för en, lika lite som en svarar för alla«, svarade Klara undvikande. »Det verkar som om man måste lära de heliga bröderna elementär logik!«

»Mitt herrskap, mitt herrskap!« blandade sig Megana i till slut. »Vi har avvikit från ämnet. Fröken Klara kommer inte att svara, helige fader. Jag tycker att vi ska lämna frågan därefter och...«

Plötsligt reste sig Gottlieb med en oväntat mjuk rörelse för en man med hans kroppsbyggnad. Han var otvivelaktigt en mästare. En mästare i den här världen.

»Utan kunskap ingen tillit. Utan tillit ingen gemensam sak. Heliga inkquisitionen tar själv hand om Evials förbannelse. Och de som står i vägen för oss sopar vi undan. Jag har sagt vad jag hade att säga.« Han sköt stolt fram hakan och brände Klara med blicken.

»Undrar bara vem som ska sopa?« frågade trollkvinnan ironiskt. »Ingen av de här storsnarkarna väl?«

»Förhandlingarna är avslutade!« morrade Gottlieb. »Jag har inget mer här att göra. Minns det, Aneto och Megana«, nu slojade han alla artighetsfraser, »minns att ni har förolämpat Heliga inkquisitionen å det grövsta inför mig. Och det kommer Heliga tronen inte att glömma. Tro inte att du blir gammal i rektorsstolen, trollkarl. Och du, Megana, får knappast njuta länge till av din ställning som Magigårdens härskarinna. Till att börja med bannlyser vi er! Er och alla era anhängare! Och då får vi se vem ni kommer att strida mot!«

Gottlieb sparkade upp dörren. Genast rusade hans hantlangare brådstörtat efter, utan att ha öppnat munnen.

»Då har vi pratat lite...«, log Aneto dystert. »Nu går vi, mitt herrskap. Vi måste snarast sätta oss i förbindelse med Arkin. Är Heliga tronen verkligen så galen att den är redo att gå ut i krig mot oss?«

Megana sade ingenting på en stund. Det var omöjligt att tolka hennes ansiktsuttryck.

»Jag vill inte diskutera fröken Klaras beteende, men jag tror att vi begick ett misstag.« Meganas röst sjöd av ilska. »Vi borde inte ha grälat med inkvisitorerna. Minns att de är betydligt fler och mer välorganiserade än vi, och både makteliten och det vanliga folket stödjer dem...«

»Gjort är gjort«, sade Aneto. »Vi kan beklaga fröken Klaras beslut, men inte ändra på det. Nu är Förintaren vår huvuduppgift. Av allt att döma har vi nästan hunnit i kapp honom. Ännu en kraftanstängning, och...«

»... och så beger han sig till Salador«, muttrade Megana. »Förstår du inte vad det innebär, Aneto? Han är säkert redan vid gränsen. Och har kanske passerat den. Det är inte uteslutet att han har anslutit sig till något rövarband. Kan du ta dig fram genom Saladors sanddyner? Där brunnarna ständigt flyttar på sig?«

»Varför inte?« sade rektorn. »Jag tror nog att du och jag kan hitta dem.«

»Jag vet inte«, erkände Megana. »Kanske, kanske inte. Och du då? Med handen på hjärtat?«

Aneto tvekade.

»Där ser du«, avslutade Megana dystert. »Hur lång tid tar det innan vi kan bryta upp?«

»Vad menar du, Megana?«

»Om han har styrt kosan mot Salador, så måste vi segla dit över havet.«

»Och när vi är framme?« frågade Aneto.

»Då går vi genom öknen. Med en vägvisare, förstås.«

»Lita på någon i Salador...« Aneto gjorde en grimas.

»Sant, men hur länge måste du sitta på den första sanddynen för att lösa gåtan med de kringvandrande brunnarna? Erkänn att du aldrig har studerat frågan på allvar? Eller har du? Om inte tänker jag inte sätta min fot i öknen. Jag är ledsen, men att dö hjältedöden i öknen är ingenting för mig.«

»Inte ska du behöva dö«, morrade Aneto. »Vi kan ju ta... de eteriska vägarna.«

»Med henne?« Megana höjde på ögonbrynen. »Så varför har vi då hela tiden gått till fots?«

»Det vet du väl.«

»Kan vi bege oss direkt till Ergri?« Megana tittade upp. »Det är riskabelt, förstås, å andra sidan tar jag hellre den risken än traskar genom öknen – med de heliga bröderna i hämlarna till råga på allt.«

Aneto såg avmätt på Megana, men gjorde inga invändningar.

31

* * *

»Synd att det inte blev någon strid ändå«, suckade Rajna när Klara och de andra lämnade salongen, där den misslyckade förhandlingen ägt rum.

»Det kommer säkert fler tillfällen, fröken Rajna«, tröstade Kitsum. Och Klara var böjd att instämma.

De eteriska vägarna, som Eivialmagikerna kallade sitt sätt att snabbt förflytta sig genom världen, krävde noggranna förberedelser. Aneto och Megana låste in sig i ett rum och släppte bara in Klara. Tavi, Kitsum och Rajna höll vakt. Nu kunde man förvänta sig vad som helst av Heliga inkquisitionen.

Förberedelserna krävde en hel del rituell magi, uppritade figurer, utplacerade skålar med rökelse, med mera. Klara fann ingenting ovanligt i detta, det var ju den vanliga metoden för att koncentrera och fokusera magisk energi, och den användes av magiker i de flesta vanliga världar.

»Minns du att det krävs en ljusblå kupol för att komma till Ergri? Låt mig göra den, om du har glömt...«

»Jag har inte glömt, Aneto! Korrigera den sjunde bågen, den felar en halv grad, verkar det som.«

»Strax, kontrollera sedan den inre cirkeln – den avviker rätt mycket...«

»Kludda inte för hand bara för att du inte orkar sträcka dig efter passaren!«

»Somliga, som inte kan teckna en riktig båge ens med passare, bör nog låta bli att peka finger...«

»Du får väl inte till cirkelns kvadratur utan att fråga mig...«

Så munhöggs de båda magikerna medan dagen led mot sitt slut, övergick i kväll och månen visade sig. Tystnaden lägrade sig över »Agrannas stolthet«, bara nere i det stora köket fördrev nattpersonalen tiden med tävningsspel.

Till slut var magikerna färdiga. Klara tittade med motvillig respekt på figuren som de hade ritat upp – även hon kände till poäng- en med rituell magi. Aneto och Megana höll varandra i händerna, som barn på promenad – inte heller det något förvånande: »ring- ens« grundprincip var känd i många världar. Den universella la- gen om »magins expansion« . . .

Sedan kände Klara en plötslig Kraftstöt, och den magiska figu- ren på golvet började lysa svagt. Över bågarna och vinklarna steg en mjuk, blå dimma. Och i dimman urskilde Klara något som lik- nade en trappa som ledde uppåt – tydligen hade Eviagemagikerna fortfarande behov av synlig magi som verkade rationell.

»Vad trögt det går . . . som att dra ut en ruttan tand«, mumlade Megana plötsligt och rynkade pannan.

»Koncentrera dig, Megana! Du måste koncentrera dig!« tillrätta- visade Aneto trollkvinnan. »Ja, det känns rätt tungt.«

»Kupolen! Vart drar du den?! Är du blind, eller?«

»Oroa dig inte, jag har redan korrigerat den . . .«

Så höll de på. Klara betraktade ofrivilligt men allt mer uppmärk- samt konturerna av de illusoriska trappstegen och det verkade som om en kolossal tunnel genom himlen öppnade sig framför henne. Och där någonstans, långt borta i fjärran, syntes faktiskt silhuetter- na av eleganta spiror, minareter och kupoler under en bländande vitglödgad himmel.

»Puh . . . den är färdig, fröken Klara«, sade Megana, svettig och andfådd. »Nu kan vi gå. Kalla på era följeslagare. Hoppas att de inte tar lång tid på sig att packa. Tunneln är mycket tung, vi kan inte upprätthålla den någon längre tid. Jag går i förväg och stöttar upp den från andra sidan, från Ergri, så får Aneto stanna här och göra detsamma. Vi ses i Salador, ärade fröken.«

Megana bugade lätt för Klara och lyfte sitt bagage från golvet med en besvärjelse innan hon beslutsamt satte foten på det första trappsteget.

»Hm . . .«, hörde Klara och Aneto. »Den är rätt ostadig . . . Ger du mig stöd, Aneto . . .«

»Självfallet«, svarade den vite magikern genast och gjorde några rörelser med sin stav. »Så där . . . Nej, Megana, stanna! Stanna!«

Det sista ordet skrek han.

Megana stod på det tredje trappsteget, när hon plötsligt vackla-

de till, som om en osynlig hand hade knuffat henne hårt i bröstet. Hon flaxade hjälplöst med armarna, tog ett steg tillbaka – och föll, men inte bara ner, utan igenom . . . igenom trappan, igenom gol- vet, som om det inte existerade, och störtade rakt ner i ett djupare skikt av tillvaron.

Klara reagerade direkt. Stridsmagikerns instinkt var snabbare än medvetandet. Hennes besvärjelse träffade som en armborstpil. Den hejdade det livsfarliga flödet, slöt avgrunden som öppnat sig under Megana och drog tillbaka den stackars trollkvinnan – medan Klara själv nästan slogs omkull av den brännande smärtan från re- kylen.

Megana dunsade i golvet med ett stön. Hennes reskappa var fläckig av sot, tvärsöver ansiktet syntes ett purpurrott brännsår.

»Megana! Hur är det med dig, Megana?« Aneto rusade fram till trollkvinnan. Han grep tag om hennes axlar och hjälpte henne upp. Hans händer för över den djupröda skräman och det sköt ut tusentals små ljusblå blixtar från handflatorna, som från åskmoln. På den brända huden bubblade det upp genomskinliga blåsor, som på en vattenpöl i hällregn.

»Aj, aj, aj . . . Tack, Aneto, tack . . . stort tack, fröken Klara . . . för att ni drog upp mig . . . Oj, vad var det som hände?«

Magigårdens stolta härskarinna verkade mest upprörd över att det var hon som hade räddats av dem och inte tvärtom.

Även Aneto grimaserade av smärta, men fortsatte ändå. Spåret efter den purpurröda piskan bleknade snabbt, rodnaden försvann och övergick i normal hudfärg.

Portalen tonade bort och föll sönder, de svävande trappstegen smälte bort, som morgondimma i solsken. Den omsorgsfullt teck- nade figuren slocknade och förlorade sin kraft. Klara ställde sig på knä intill Megana som låg raklång på golvet och förde sina händer över hennes ansikte, och ryckte nästan tillbaka dem av vågen av outhärdlig smärta som träffade dem – det var som om Magigår- dens härskarinna utsattes för all tänkbar och otänkbar tortyr: nå- lar under naglarna, långsam hudflängning, kokande olja – men försiktigt, droppe för droppe, så att den torterade, Frälsaren be- vare oss, inte skulle dö för snabbt . . .

Nyfiket betraktade Klara Anetos förvridna anletsdrag – hans själ måste äga något särskilt, utöver kunskaper och ärelystnad, för

att kunna dricka någon annans smärta på det där viset, utan att skona sig själv eller gå under i dess förgiftade flöden.

34 Så småningom hämtade sig Megana och kunde rentav resa sig upp. Hon inväntade inte några frågor utan var den första att ta till orda:

»Den vägen är oframkomlig, Aneto. Jag vet inte varför, men tunneln skakade som om den var nära att rasa ihop, som om den hängde på en skör tråd. Jag vet inte vad som pågår, men det verkar som om liknande broar är för lätta för vår gäst. De kan inte bära hennes krafter, nej, de håller inte för det...«

»Megana, fröken Klara gick ju inte ens in i portalen!« sade Aneto, och det hade han ju rätt i, tänkte stridsmagikern. »Förresten ska du inte prata så mycket. Nu måste du undersökas...«

»Nej, nej... det är ingen fara... snart mår jag fint igen... men vi kan inte leda in Klara på våra eteriska vägar.« Megana grimasade av smärta medan hon pressade fram orden.

»Men varför, varför?« utbrast Aneto, som till sist förlorat tålamodet. »Hon gick faktiskt inte in i portalen!«

»Hon befann sig i närheten. Och det räckte! Tro mig...«

Portalen försvann och stängdes slutgiltigt, och ingen hyste någon önskan att ta reda på vad som pågick därinne. De eteriska vägarna var stängda – och därmed var allting sagt.

»I morgon ger vi oss ut på havet«, sade Aneto stillsamt. Ingen hade några invändningar.

Mellanspel X.

35 **A**TER flög den vita ugglan över Eviol. Egentligen ville hon inte använda den besvärjelsen, och helst ingenting ur Ignatius arsenal, men det kunde inte hjälpas – efter Ödestoppen var det som om Klara Kummels trupp hade fått vingar. Dessa strikt metaforiska vingar måste Silvia nu överträffa med sina vid första anblicken helt vanliga ugglevingar, som emellertid var mycket kraftiga.

Silvia var utomordentligt intresserad av Ödestoppen och allt som utspelats där, och det var nära att hon struntat i att följa efter Klara, ty nere i grottorna förnam hon tydligt en ofantlig Kraft, som bidade sin tid i dvala. Dessutom kände hon närvaron av Kraftens väktare. Vaken, sträng och omutlig. Vredgad av Klara Kummels intrång och inte upplagd för kallprat. Alltihop var mycket, mycket intressant, kanske till och med av livsavgörande betydelse, men när allt kom omkring stod Ödestoppen kvar. Och Kraftens väktare hade vakat mycket, mycket länge. Han skulle knappast försvinna därifrån. För tillfället var det onödigt att försöka göra det omöjliga. Nu var det en helt annan sak som gällde – att söka upp den där uppblåsta Klara Kummel.

Det visade sig vara betydligt lättare sagt än gjort. Till fots kunde Silvia av förklarliga skäl inte hålla jämna steg med dem som avverkade långa dagsritter på hästryggen. Hon ville ogärna använda sig av Ignatius arsenal för hamnskiftning, eftersom hon var rädd att bli upptäckt. Denna farhåga gjorde att hon inte vågade komma för nära truppen utan höll sig på avstånd och därmed riskerade att tappa spåret och förlora värdefull tid.

Under henne passerade Egests snötäckta fält och hagar, småstäder, borgar och byar, varifrån skorstensröken steg mot himlen. Vintertid släpade långa rader av vagnar sig fram på vägarna: under de kalla månaderna idkade man handel och arbetade på andra orter. Egest levde sitt eget liv och verkade inte ha något med de mäktiga magikernas käbbel att göra. Ibland kände Silvia att allt hon höll för viktigt och nödvändigt kunde försvinna och upplösas i mörkret, men här i Egest härskade den eviga oföränderligheten.